

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
Харківський національний університет внутрішніх справ
Кафедра правоохоронної діяльності та поліціїсти
Факультет № 6

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

навчальної дисципліни «ПОЛІЦЕЙСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ» обов'язкових
компонент освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

262 Правоохоронна діяльність

**за темою «Протидія домашньому насильству як вид поліцейської
діяльності. Досвід роботи Харківської області»**

Харків 2023 рік

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 30.08.2023 року №7

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 6
Протокол від 25.08.2023 року №7

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з юридичних дисциплін
Протокол від 29.08.2023 року №7

Розглянуто на засіданні кафедри правоохоронної діяльності та поліціїстики
Протокол від 18.08.2023 року №8.

Розробники:

1. Доцент кафедри правоохоронної діяльності та поліціїстики, кандидат юридичних наук, доцент Голуб Микола Володимирович.

Рецензенти:

1. Доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 1 ХНУВС, кандидат юридичних наук, доцент Казанчук І.Д.
2. Проректор з науково-педагогічної роботи ДБТУ, доктор економічних наук, кандидат юридичних наук, доцент Микитась А.В.

План лекції

1. Правове регулювання протидії домашньому насильству : національний та міжнародний вимір.
2. Правове регулювання попередження та протидії домашньому насильству.
3. Гендернообумовлене насильство: поняття та види. Сутність гендерної рівності та дискримінації за ознакою статі.
4. Особливості розгляду поліцейськими заяв і повідомлень про вчинення домашнього насильства. Реєстрація та розгляд заяв і повідомлень з приводу домашнього насильства або реальної загрози його здійснення. Реєстрація та розгляд заяв і повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми.
5. Дії поліцейських щодо реагування на факти психологічного, економічного, фізичного та сексуального домашнього насильства.
6. Вчинення домашнього насильства щодо неповнолітніх та неповнолітніми членами сім'ї. Діяльність дільничного офіцера поліції щодо протидії домашньому насильству над дітьми.
7. Взаємодія інспекторів поліції з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування, недержавними та громадськими організаціями щодо протидії домашньому насильству.

Література:

Основна:

1. Конституція України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Адміністративна діяльність органів поліції України : підручник / за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В. В. Сокурєнка ; [О. І. Безпалова, О. В. Джафарова, В. А. Троян та ін. ; передм. В. В. Сокурєнка] ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. – Харків: ХНУВС, 2017. – 432 с.
3. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: загальна частина: навч. посібник / Кол. авт.; // за загал. редакцією д-ра юрид. наук, проф., С.М. Алфьорова. – Дніпропетровськ : 2014. – 216 с.
4. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ: Навчальний посібник / за заг. ред. Моїсєєва Є.М. / Суценко В.Д., Олефір В.І., Константинов С.Ф. та ін. – К.: КНТ, 2008.–264 с.
5. Поліцейська діяльність: навчальний посібник / Мукоїда Р.В., Любчик В.Б., Пишна А.Г., Берендєєва А.І., Афонін Д.С. / за ред. Корнієнка М.В. Одеса: ОДУВС, 2021. 349 с.

Додаткова:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству. Закон України від 07.12.2017 №2229-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
2. Дисциплінарний статут Національної поліції України: закон України від 15.03.2018 №2337- VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2337-19>.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
4. Про Національну поліцію: закон України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
5. Про безоплатну правову допомогу: закон України від 02.06.2011 № 3460-VI. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>.

6. Про затвердження Порядку інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою : постанова Кабінету Міністрів України від 28.12.2011 № 1363. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1363-2011-п>.
7. Про охоронну діяльність: закон України. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/4616-17>.
8. Про джерела фінансування органів державної влади: закон України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/783-14>.
9. Про затвердження Положення про Національну поліцію України: постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 877. URL: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248607704>.
10. Питання функціонування органів поліції охорони як територіальних органів Національної поліції та ліквідації деяких територіальних органів Міністерства внутрішніх справ: постанова Кабінету Міністрів України від 13.10.2015 № 834. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/834-2015-%D0%BF>.
11. Питання забезпечення охорони об'єктів державної та інших форм власності: постанова Кабінету Міністрів України від 11.11.2015 № 937. URL: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248634004>.
12. Про заходи щодо вдосконалення охорони об'єктів державної та інших форм власності: постанова Кабінету Міністрів України від 10.08.1993 № 615. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/615-93-%D0%BF>.
13. Про затвердження Положення про Департамент поліції охорони: наказ Національної поліції України від 06.11.2015 № 43.
14. Положення Про патрульну службу: Наказ МВС України від 02.07.2015 № 796.
15. Про дорожній рух: закон України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3353-12>.
16. Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення: Закон України від 22 вересня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України.– 2005.– № 52.–Ст.565.
17. Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі: Наказ МВС України від 07.11.2015 № 1395.
18. Інструкція з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції : наказ Міністерства внутрішніх справ України 06.11.2015 № 1376. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15>.
19. Інструкція з організації діяльності чергової служби органів (підрозділів) Національної поліції України : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 23.05.2017 № 440. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0750-17/conv>.
20. Інструкція з організації діяльності дільничних офіцерів поліції та поліцейських офіцерів громад: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 28.07.2017 № 650. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1041-17/conv>.
21. Про затвердження порядку ведення єдиного обліку в органах (підрозділах) поліції заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 08.02.2019 № 100. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0223-19>.

Текст лекції

1.Правове регулювання протидії домашньому насильству: національний та міжнародний вимір.

Взявши курс на розбудову правової держави, Україна визнала людину, її життя, здоров'я, честь, гідність, недоторканість і безпеку найвищою соціальною цінністю, а одним з найбільш пріоритетних напрямків своєї діяльності – дотримання і захист прав і свобод людини і громадянина.

Важливим об'єктом соціально-правового захисту у правовій державі являється сім'я, як особливий соціальний інститут, що відіграє велику роль у вихованні і формуванні кожної людини і громадянина в Україні та суспільства в цілому.

Одним із порушень законних прав, інтересів і свобод людини і громадянина, що останнім часом, викликає занепокоєння з боку суспільства і держави є вчинення насильства у сім'ї, яке здійснює деструктивний вплив на родину та підриває стабільне функціонування останньої як «основного осередку суспільства».

Сім'я як важливий суспільно-правовий інститут потребує уваги держави та необхідної охорони різними галузями права: міжнародного, цивільного, сімейного, кримінального тощо. Однак, важливе місце у забезпеченні захисту прав і свобод людини і громадянина посідає інститут адміністративно-правового регулювання протидії насильству в сім'ї. Тому справедливо, що у Главі 14 «Адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку» Особливої частини Кодексу України про адміністративні правопорушення законодавець передбачив відповідальність за вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису, непроходження корекційної програми (ст. 173 -2).

Великий відсоток правопорушень, що полягають у вчиненні домашнього насильства залишається латентним.

Запобігання та протидія домашньому насильству як об'єкт адміністративно-правового регулювання — система заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, які

перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на підвищення рівня обізнаності суспільства щодо форм, причин і наслідків домашнього насильства, формування нетерпимого ставлення до насильницької моделі поведінки у приватних стосунках, небайдужого ставлення до постраждалих осіб, насамперед до постраждалих дітей, викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків, а також будь-яких звичаїв і традицій, що на них ґрунтуються.

Адміністративно-правове регулювання протидії домашньому насильству – це система адміністративно-правових засобів, що використовуються суб'єктами публічної адміністрації, які в межах їх компетенції покликані здійснювати протидію домашньому насильству на основі норм адміністративного права, спрямованих на здійснення впливу на суспільні відносини з метою забезпечення конституційних прав та законних інтересів людини і громадянина.

Під суб'єктами публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання протидії насильству в сім'ї слід розуміти органи державної виконавчої влади, виконавчі органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та інші суб'єкти, наділені адміністративно-управлінськими функціями, які з метою задовільнення публічного інтересу та захисту прав людини і громадянина, виконуючи закони та здійснюючи публічно-управлінські функції, забезпечують адміністративно-правове регулювання протидії домашньому насильству.

Система суб'єктів публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству, яка включає в себе чотири групи суб'єктів: 1) суб'єкти публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству загальної компетенції (Кабінет Міністрів України та Міністерство юстиції України); 2) суб'єкти публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству галузевої компетенції, наприклад, Міністерство соціальної політики України; 3)

суб'єкти публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству функціональної компетенції, наприклад підрозділи органів внутрішніх справ; 4) суб'єкти публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству та інші суб'єкти такої протидії, які відповідно до законодавства можуть приймати участь у протидії домашньому насильству, наприклад, служби у справах дітей.

«Принципи адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству» присвячений розкриттю основоположних засад в аналізованій сфері.

Визначається система принципів адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству, на яких має будуватись діяльність органів публічної адміністрації у досліджуваній сфері, що включає наступні принципи: 1) принцип компетентності суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання протидії домашньому насильству; 2) принцип збереження конфіденційності інформації про вчинення домашнього насильства та потерпілих від нього; 3) принцип взаємодії суб'єктів органів публічної адміністрації у сфері протидії домашньому насильству; 4) принцип пріоритету профілактичних заходів щодо домашнього насильства над заходами адміністративної відповідальності; 5) принцип індивідуального підходу до кожного випадку домашнього насильства; 6) принцип комплексності, системності, послідовності і плановості адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству; 7) принцип всебічної пропаганди, спрямованої на викоренення випадків вчинення домашнього насильства; 8) принцип невідворотності відповідальності за вчинення домашнього насильства; 9) принцип участі громадських організацій та громадськості у протидії домашньому насильству.

Виявлено, що механізм адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству складається з основних і факультативних елементів,

які в сучасних умовах здійснюють достатній вплив на процес упорядкування суспільних відносин у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству. До основних елементів механізму адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству належать адміністративно-правові норми, акти реалізації суб'єктивних прав і обов'язків, правові відносини, форми діяльності суб'єктів публічної адміністрації, що використовуються з метою адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству, суб'єкти публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання протидії домашньому насильству та принципи їх діяльності. До факультативних елементів механізму адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству належать акти тлумачення норм права, законність, правосвідомість, правова культура та інші.

Форми поліцейської діяльності у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству характеризуються наступними рисами: 1) є своєрідним способом зовнішнього прояву діяльності суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно - правове регулювання протидії домашньому насильству; 2) не можуть виходити за межі компетенції суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють зазначену протидію; 3) безпосередньо залежать від завдань, що стоять перед суб'єктами публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове регулювання протидії домашньому насильству та відповідають їх функціям; 4) сприяють досягненню мети управлінського впливу у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству; 5) їх застосування супроводжується певними наслідками: правовими або неправовими; 6) вибір конкретної форми адміністративної діяльності у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству залежить саме від доцільності її в конкретній ситуації та відповідності поставленим цілям і обов'язково від врахування особливостей суб'єкта, що здійснює зазначену протидію.

Під методом адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству необхідно розуміти сукупність засобів, способів та прийомів, що використовуються суб'єктами публічної адміністрації під час протидії домашньому насильству з метою забезпечення конституційних прав та законних інтересів людини і громадянина. У сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству суб'єктами публічної адміністрації використовуються метод переконання, заохочення та примусу.

Встановлено, що переконання, як метод адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству, характеризується цілеспрямованим впливом на свідомість громадян з метою роз'яснення їх прав та обов'язків, створення у них зацікавленості, бажання поважати правові приписи та досягнення підпорядкованості нормативно-правовим актам у сфері, що досліджується, та проявляється у наступних заходах: профілактичній бесіді; заходах агітаційного характеру для підвищення обізнаності громадськості про стан проблеми домашнього насильства і неприпустимість зазначеного явища у державі; заходах правового виховання; заходах правової освіти: заходах правової інформації та забезпечення відкритості діяльності суб'єктів публічної адміністрації у сфері адміністративно-правового регулювання протидії домашньому насильству; заходах, спрямованих на критику домашнього насильства та ін.

2.Правове регулювання запобігання та протидії домашньому насильству – це сукупність нормативно-правових актів, норм та принципів, які регламентують діяльність державних і недержавних органів, установ, організацій та громадськості у сфері попередження, виявлення та припинення фактів насильства на сімейно-побутовому ґрунті, а також притягнення винних до кримінальної, адміністративної, цивільної відповідальності й виявлення, усунення причин та умов, що сприяють вчиненню вказаних правопорушень.

Розглянемо національне законодавство щодо протидії домашньому

насилю. Основним правовим нормативним документом, який закладає засади правового регулювання не тільки сфери попередження, протидії гендерно-обумовленому насильству, але й державного устрою взагалі, є **Основний Закон**. У ньому вказано, що Україна – це суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава. Найвищою соціальною цінністю в країні є життя та здоров'я людини та громадянина. Кожна особа є рівною у своїх правах та обов'язках незалежно від свого соціального походження, раси, кольору шкіри, переконань, статевої приналежності чи віку тощо¹.

Положення **Конституції України** забороняють будь-які привілеї та обмеження за переліченими вище ознаками, а також за політичними, релігійними та іншими переконаннями, етнічним походженням, майновим станом, місцем проживання, за мовними або іншими ознаками. У ст. 24 Основного Закону рівність жінок та чоловіків гарантується шляхом:

- гарантування та надання рівних прав та можливостей чоловікам і жінкам у політичній, громадській, культурній сферах життя суспільства, в отриманні освіти та різного роду професійній підготовці, у праці й отриманні належної та справедливої винагороди за неї;
- встановлення спеціальних заходів щодо охорони праці і здоров'я жінок, установа пенсійних пільг;
- створення умов праці, що дають можливість жінкам поєднувати роботу із материнством;
- правового і матеріального захисту та моральної підтримки материнства й дитинства, у тому числі надання оплачуваних відпусток, інших пільг вагітним жінкам та матерям.

Конституція України носить найвищу юридичну силу, всі нормативні документи повинні ґрунтуватись на її положеннях та чітко їм відповідати. Тому закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» був прийнятий з метою забезпечення рівності правового становища всіх осіб незалежно від статевої приналежності, усунення будь-

¹ Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

якого роду дискримінації за гендерною ознакою.

Відповідно до чинного законодавства **дискримінацію за ознакою статі** слід розуміти як певну дію (бездіяльність), розрізнення (виокремлення), виняток, перевагу або привілей, що були отримані у зв'язку із приналежністю особи до тієї чи іншої статі, якщо вони спрямовані на обмеження чи унеможливлення визнання, використання, здійснення на рівних засадах прав і свобод людини для жінок та чоловіків².

Законодавець вказує, що рівний правовий статус і реальні можливості його належної реалізації жінками та чоловіками, які створюють для представників обох статей рівну участь у всіх без винятку сферах життя суспільства в Україні, – це **гендерна рівність**³.

Україна для належного забезпечення рівності прав та свобод жінок і чоловіків здійснює державну політику з метою:

- визначення та закріплення гендерної рівності;
- недопущення дискримінації за статевою приналежністю;
- застосування позитивних дій;
- забезпечення паритетної можливості участі представників обох статей у прийнятті вагомих суспільних, державних рішень;
- забезпечення рівних можливостей поєднання праці та сім'ї для жінок і чоловіків;
- встановлення відповідального батьківства та материнства, а також підтримки сім'ї;
- пропаганди, виховання та здійснення просвітницької діяльності серед населення України щодо формування культури гендерної рівності;
- захисту населення від будь-якого роду інформації, що має на меті статеву дискримінацію⁴.

Для реалізації означених вище завдань державної політики у сфері належного забезпечення та реалізації гендерної рівності було схвалено

² Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: закон України від 08.09.2005 № 2866-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>.

³ Там само.

⁴ Там само.

Державну програму забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2016 року та Концепцію Державної соціальної програми забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2022 року.

Необхідно пам'ятати, що **не є дискримінацією за ознакою статі:**

- спеціальний захист вагітних жінок та у період грудного вигодовування немовляти;
- строкова (обов'язкова) військова служба чоловіків;
- встановлена законодавцем різниця у пенсійному віці відповідно до статі;
- окреслені законом, особливі вимоги щодо охорони праці згідно зі статтю, що пов'язано з охороною репродуктивної функції жінки чи чоловіка;
- позитивні дії, тобто спеціальні тимчасові заходи, що мають на меті усунути нерівність у можливостях реалізації законних прав жінок та чоловіків⁵.

Національна поліція України загалом та спеціальний підрозділ патрульної поліції «Поліна», а також служба дільничних офіцерів поліції зокрема як представники органів виконавчої влади реалізують положення чинного законодавства щодо забезпечення гендерної рівності у різних формах, а саме:

- проведення лекцій, відкритих занять, круглих столів, конференцій, брифінгів та інших акцій у межах просвітницької діяльності з питань гендерної рівності;
- надання допомоги в реалізації законних прав та інтересів чоловіків і жінок;
- співпраці із громадськими формуваннями та громадськістю щодо забезпечення рівності прав, можливостей жінок і чоловіків.

Діяльність поліції ґрунтується на засаді забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків у своїй діяльності. Прикладом означеного є те, що до числа працівників Національної поліції можуть бути зараховані як чоловіки, так і жінки за умови відповідності вимогам прийому на службу.

Також у своїй діяльності поліцейські керуються принципом рівності усіх перед законом, незалежно від статевої приналежності тощо.

3. Гендернообумовлене насильство.

Це новий вид правопорушень, який характеризується тим, що правопорушник вчиняє протиправні дії над особою лише тому, що вона або він належить до тієї чи іншої статі.

Увага науковців до проблем гендернообумовленого насильства і теорії гендеру в Україні була привернута в кінці ХХ – на початку ХХІ століть. Одні дослідники вказують, що гендер – це відмінність між чоловіками та жінками тільки за анатомічною статтю⁶, інші, погоджуючись, додають, що це відмінність за сукупністю ознак. Проте загальновизнаним є те, що поняття «гендер» – це певна сукупність ознак фізичних (біологічних), соціальних та інших, які зумовлюють позицію чи становище певної особи в конкретному суспільстві. Виділяють такі види гендеру:

– біологічний. Означені відмінності між особами ґрунтуються виключно на фізіологічних, анатомічних особливостях будови тіла чоловіка та жінки;

– соціальний. Вказані особливості детермінуються певними соціальними, культурними, етнічними переконаннями чи нормами суспільства, які визначають місце жінки та чоловіка в ньому. Окремі автори додають, що соціальний гендер не завжди зберігається за особами⁷. Означені норми та цінності складаються протягом століть і визначають моделі поведінки представників різної статі. Особа виконує певну гендерну роль у суспільстві, а саме модель поведінки, яка дає змогу оточуючим розуміти приналежність особи до тої чи іншої статі⁸. Наприклад, жінка – це берегиня домашнього вогнища, а чоловік – добувач, жінка для вчинення певних дій повинна просити дозволу у свого чоловіка або батька, а виховання дітей – виключно жіноча справа тощо.

Гендернообумовлене насильство науковці розглядають як певний вид агресивної поведінки, застосування сили чи переваги, що ґрунтується на статі. Воно може мати форми усних погроз, принижень, інших словесних висловлювань і безпосереднього фізичного нападу. Вказаний вид правопорушення бере свої початки у правових нормах, правилах поведінки, які

⁶ Гендер // Сучасний словник іншомовних слів / уклад.: О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк. Київ: Довіра, 2006. С. 161.

⁷ Гендер // Великий тлумачний словник сучасної української мови. С. 230.

⁸ Там само.

закріплюють відмінності між чоловіками та жінками. І хоча гендернообумовлене насильство може скоюватись у публічному житті громади (на роботі, у навчанні тощо) та носити форми сексуальних домагань, зґвалтувань та ін., більша кількість вказаних правопорушень вчиняється у сім'ї. Останнє в переважній більшості ґрунтується на громадській позиції допустимості такого правопорушення у родині, суспільстві та державі⁹.

Домашнє насильство не є новим явищем. Воно носить багатовіковий характер, його форми змінювались залежно від соціального та культурного розвитку суспільства. Тлумачення його сутності також зазнало багато змін і трансформацій.

Сьогодні відповідно до положень **закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству»** *домашнє насильство* розглядається як «діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь».

Виділяють такі види домашнього насильства: фізичне, сексуальне, психологічне, економічне.

Фізичне насильство – форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру.

Сексуальне насильство – форма домашнього насильства, що включає

будь-які діяння сексуального характеру, вчинені стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушування до акту сексуального характеру з третьою особою, а також інші правопорушення проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, у тому числі вчинені стосовно дитини або в її присутності.

Психологічне насильство – форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи.

Економічне насильство – форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру.

Закон України «Про запобігання та попередження домашнього насильства» визначає органи та установи, на які покладається обов'язок здійснення заходів щодо попередження домашнього насильства, серед яких, згідно **статті 10** «Повноваження уповноважених підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству» важливе місце посідають підрозділи Національної поліції. Цей нормативний документ визначає повноваження поліцейських щодо попередження, виявлення, припинення фактів учинення гендернообумовленого насильства, а також притягнення кривдників до відповідальності.

Указаний Закон також передбачає, що особа, винна у вчиненні означеного

правопорушення, може бути притягнута до адміністративної, кримінальної та цивільно-правової відповідальності.

Законодавець у ст. 12 **закону України «Про охорону дитинства»** вказує, що виховання в сім'ї є найголовнішим, основним для розвитку дитини, для формування її особистості. Батьки несуть однакову відповідальність за виховання, розвиток, навчання дитини. Батьки, а також особи, які їх замінюють, уповноважені та зобов'язані виховувати дитину, турбуватись і дбати за стан її здоров'я, створювати умови для її фізичного, духовного, морального розвитку, а також розвитку її природних нахилів і здібностей, поважати права та гідність дитини, готувати її до самостійного життя і праці.

Головною метою виховання дитини є гармонічний розвиток її особистості. Неповнолітньому необхідно прививати повагу та пошану до мови, національних і культурних цінностей українського та інших народів світу. Батьки або особи, які їх замінюють, повинні здійснювати підготовку дитини до свідомого життя у майбутньому в дусі взаємодопомоги та порозуміння, миру, милосердя, співчуття, рівноправності всіх осіб незалежно від походження, раси, майнового стану, переконань тощо, злагоди й дружності між народами, етнічними, національними, релігійними групами. Держава всіляко сприяє та надає допомогу батькам чи особам, які їх замінюють, у процесі виховання дітей та виконання обов'язків у ньому, закріплює, захищає та допомагає в реалізації прав сім'ї, всіляко сприяє розвитку інфраструктури з надання послуг для сімей з дітьми та мережі дитячих закладів¹⁰.

Питання фінансової підтримки родин із неповнолітніми регламентовані в **законі України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми»**, яким передбачено, що держава зобов'язується надавати допомогу самотнім матерям при народженні дитини, при усиновленні, встановленні над дитиною опіки чи піклування та у зв'язку із вагітністю та пологами. Також держава надає соціальну, в тому числі фінансову, підтримку особам, які цього потребують, та відповідно до **закону України «Про загальнообов'язкове**

державне соціальне страхування на випадок безробіття».

Майнові й немайнові права та обов'язки між членами сім'ї, іншими родичами законодавець визначає в **Цивільному та Цивільному процесуальному кодексах України**. У ст. 3 **Сімейного кодексу України** вказано, що сім'я – первинний, основний осередок суспільства. Вона може складатися з осіб, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають кореспондуючі права та обов'язки.

Кримінальний кодекс України хоча й не містить спеціальної норми, яка передбачала б відповідальність за вчинення насильства в сім'ї, проте містить низку розділів, що передбачають покарання за діяння особи, котра вчинила правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті, які є злочином, а саме:

– злочини проти життя та здоров'я особи (ст. 115 «Умисне вбивство»; ст. 116 «Умисне вбивство, вчинене у стані сильного душевного хвилювання»; ст. 117 «Умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини»; ст. 119 «Вбивство через необережність»; ст. 120 «Доведення до самогубства»; ст. 121 «Умисне тяжке тілесне ушкодження»; ст. 122 «Умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження»; ст. 123 «Умисне тяжке тілесне ушкодження, заподіяне у стані сильного душевного хвилювання»; ст. 125 «Умисне легке тілесне ушкодження»; ст. 128 «Необережне тяжке або середньої тяжкості тілесне ушкодження»; ст. 129 «Погроза вбивством» та ін.);

– злочини проти волі, честі та гідності особи (ст. 146 «Незаконне позбавлення волі або викрадення людини»; ст. 148 «Підміна дитини»; ст. 149 «Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини»; ст. 150 «Експлуатація дітей»; ст. 150-1 «Використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом» та ін.);

– злочини проти статевої свободи та статевої недоторканності особи (ст. 152 «Зґвалтування»; ст. 153 «Насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом»; ст. 154 «Примушування до вступу у статевий зв'язок»; ст. 155 «Статеві зносини із особою, що не досягла статевої зрілості»; ст. 156 «Розбещення неповнолітніх» та ін.);

– злочини проти виборчих, трудових та інших прав і свобод людини та громадянина (ст. 161 «Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками»; ст. 162 «Порушення недоторканності житла»; ст. 164 «Ухилення від сплати аліментів на утримання дітей»; ст. 165 «Ухилення від сплати коштів на утримання непрацездатних батьків»; ст. 166 «Злісне невиконання обов’язків по догляду за дитиною або за особою, щодо якої встановлена опіка чи піклування»; ст. 167 «Зловживання опікунськими правами»; ст. 168 «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)»; ст. 169 «Незаконні дії щодо усиновлення (удочеріння)» та ін.);

– злочини проти власності (ст. 185 «Крадіжка»; ст. 186 «Грабіж»; ст. 187 «Розбій»; ст. 195 «Погроза знищення майна» та ін.);

– злочини проти громадського порядку та моральності (ст. 301 «Ввезення, виготовлення, збут і розповсюдження порнографічних предметів»; ст. 302 «Створення або утримання будинків розпусти і звідництво»; ст. 303 «Сутенерство або втягнення у зайняття проституцією»; ст. 304 «Втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність» та ін.);

– злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інші злочини проти здоров’я населення (ст. 323 «Спонування неповнолітніх до застосування допінгу»; ст. 324 «Схиляння неповнолітніх до вживання одурманюючих засобів») та ін.

Кримінальний процесуальний кодекс України містить низку спеціальних норм, що регулюють провадження у справах щодо гендернообумовленого насильства. У ч. 3 ст. 477 цього Кодексу вказано порядок порушення кримінальної справи у формі приватного обвинувачення у випадку вчинення злочинів, передбачених означеною статтею, якщо вони вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого, іншим близьким родичем або членом сім’ї потерпілого.

У Кодексі України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) законодавець передбачив спеціальну норму, що встановлює відповідальність за вчинення домашнього насильства. У ст. 173-2 « Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування»: Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, тобто умисне вчинення будь-яких діянь (дій або бездіяльності) фізичного, психологічного чи економічного характеру (застосування насильства, що не спричинило тілесних ушкоджень, погрози, образи чи переслідування, позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна або коштів, на які потерпілий має передбачене законом право, тощо), внаслідок чого могла бути чи була завдана шкода фізичному або психічному здоров'ю потерпілого, а так само невиконання термінового заборонного припису особою, стосовно якої він винесений, або неповідомлення уповноваженим підрозділам органів Національної поліції України про місце свого тимчасового перебування в разі його винесення, -

тягнуть за собою накладення штрафу від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від тридцяти до сорока годин, або адміністративний арешт на строк до семи діб. Ті самі дії, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне з порушень, передбачених частиною першою цієї статті, -тягнуть за собою накладення штрафу від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб.

Слід пам'ятати, що за правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті кривдника може бути притягнуто до адміністративної відповідальності й за інші протиправні діяння, а саме: доведення неповнолітнього до стану сп'яніння батьками або особами, які їх замінюють (ст. 180 КУпАП);

невиконання батьками або особами, які їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей (ст. 184 КУпАП); зайняття проституцією (ст. 181-1 КУпАП); виготовлення, зберігання самогону та апаратів для його вироблення (ст. 176 КУпАП); придбання самогону та інших міцних спиртних напоїв домашнього вироблення (ст. 177 КУпАП) та ін.

Правове регулювання протидії насильству в сім'ї здійснюється також через низку підзаконних нормативно-правових актів. **Програма «Українська родина»**, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від **14.03.2001 № 243**, передбачає, що додержання прав людини, партнерство між жінками і чоловіками в усіх сферах життєдіяльності є вихідним положенням для розвитку демократичного українського суспільства, його цінностей, достатку та благополуччя родини. Пріоритетним є зміцнення іміджу та створення її нового зразка сім'ї, яка є міцною, заможною та традиційною.

Указ Президента України №1135/2005 від 26 липня 2005 року «Про вдосконалення роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» покладає на відповідних посадових осіб усіх міністерств, у тому числі на МВС України, обов'язок щодо: 1) співпраці із жіночими правозахисними організаціями та іншими громадськими формуваннями у сфері вивчення інформації щодо реалізації рівних прав і можливостей жінок та чоловіків, встановлення шляхів запобігання дискримінації за гендерною ознакою; 2) сприяння створенню рівних умов для поєднання жінками і чоловіками професійних і сімейних обов'язків, у тому числі шляхом розвитку соціальних послуг; 3) здійснення заходів, спрямованих на формування гендерної культури населення, провадження відповідної інформаційно-пропагандистської діяльності; 4) забезпечення додержання законодавства щодо рівності прав та можливостей жінок і чоловіків; 5) розгляду та проведення аналізу звернень громадян з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків

Порядок визначення та присвоєння статусу сім'ї, що опинилась у складних життєвих обставинах, передбачено в **Порядку виявлення сімей (осіб), які**

перебувають у складних життєвих обставинах, надання їм соціальних послуг та здійснення соціального супроводу таких сімей (осіб), затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 21.11.2013 № 896.

Порядок взаємодії підрозділів Національної поліції з іншими державним та громадськими органами у сфері попередження насильства в сім'ї сьогодні передбачений **Інструкцією** щодо порядку взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї, що затверджена спільним наказом МВС України та Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту від 07.09.2009 № 3131/386.

Порядок оформлення матеріалів у справі про адміністративні правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті регламентовано **наказом МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції»**.

Розглянемо міжнародно-правове регулювання попередження домашнього насильства. Україна на міжнародному рівні може укладати дво- та багатосторонні угоди, приєднуватись до конвенцій, пактів, договорів тощо. Підписуючи такі угоди, держава-учасниця бере на себе зобов'язання привести норми національного законодавства у відповідність до норм міжнародного договору. Не є винятком із цього правила й Україна. Після ратифікації міжнародного договору Верховною Радою України він стає частиною національного законодавства. Слід пам'ятати: якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору (ст. 19 «Дія міжнародних договорів на території України» закону України «Про міжнародні договори»).

До міжнародно-правових актів, які регламентують діяльність поліції, суду

й інших державних правоохоронних органів, установ, організацій, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян, громадськості, міжнародних організацій у сфері попередження та протидії домашньому насильству, слід зарахувати такі, як:

- Загальна декларація прав людини;
- Міжнародний пакт про громадянські і політичні права;
- Конвенція ООН проти катувань та інших нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання;
- Конвенція ООН про права дитини;
- Конвенція Ради Європи про захист прав людини і основоположних свобод;
- Декларація ООН про викоренення насильства щодо жінок;
- Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок;
- Міжнародний пакт про соціальні, економічні та культурні права;
- Конвенція Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами».

Зупинимо свою увагу на Стамбульській конвенції, яка була підписана Україною у 2011 році, проте до сьогодні не ратифікована. Слід пам'ятати, що на шляху до євроінтеграції обов'язковою вимогою ЄС є ратифікація рішення ради Європи № 210 «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами» та приведення стандартів попередження гендернообумовленого насильства України стандартам означеної діяльності Європейського Союзу.

Відповідно до ст. 3 Рішення Ради Європи № 210 **«домашнє насильство»** означає всі акти фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, які відбуваються в лоні сім'ї чи в межах місця проживання або між колишніми чи теперішніми подружжями або партнерами, незалежно від того, чи проживає правопорушник у тому самому місці, що й жертва, чи ні, або незалежно від того, чи проживав правопорушник у тому самому місці, що й жертва, чи ні.

Згідно зі ст. 3 Рішення Ради Європи № 210 «**наси́льство стосовно жінок**» є порушенням прав людини й формою дискримінації стосовно жінок та означає всі акти насильства стосовно жінок за гендерною ознакою, результатом яких є або може бути фізична, сексуальна психологічна або економічна шкода чи страждання жінок, у тому числі погроза таких дій, примус або свавільне позбавлення волі, незалежно від того, відбувається це в публічному чи приватному житті.

4.ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ ЗАЯВ І ПОВІДОМЛЕНЬ ПРО ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА.

Відповідно до рекомендацій парламентських слухань «Сучасний стан та актуальні завдання у сфері попередження гендерного насильства» для МВС України має пріоритетне значення профілактика та боротьба з гендернообумовленим насильством, у тому числі з насильством у сім'ї або родині, підвищення рівня розслідування актів насильства щодо жінок.

Для належного й ефективного виконання завдань МВС України у сфері профілактики та боротьби з правопорушеннями на сімейно-побутовому ґрунті до повноважень Національної поліції було віднесено:

1) виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них;

2) прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам з урахуванням результатів оцінки ризиків у [порядку](#), визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України;

3) інформування постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися;

4) винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників;

5) взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в [порядку](#), визначеному законодавством;

6) здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії;

7) анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством;

8) взаємодія з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, відповідно до [статті 15](#) Закону «Про запобігання та попередження домашнього насильства»;

9) звітування центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

2. Уповноважені підрозділи органів Національної поліції України здійснюють повноваження у сфері запобігання та протидії домашньому насильству з урахуванням міжнародних стандартів реагування правоохоронних органів на випадки домашнього насильства та оцінки ризиків.

Поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням

вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи.

Слід пам'ятати, що **підставою** для порушення адміністративної справи про вчинення домашнього насильства є вчинення особою правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті, за яке положеннями КУпАП передбачена відповідальність.

Приводом для порушення адміністративної справи про вчинення домашнього насильства є:

- заяви та повідомлення фізичних осіб (потерпілих, свідків, інших осіб або членів сім'ї, яким стала відома інформація про правопорушення);
- заяви та повідомлення посадових осіб медичних установ, закладів освіти, соціальних служб, інших посадовців підприємств, установ, організацій;
- безпосереднє виявлення дільничним офіцером поліції або іншим поліцейським фактів домашнього насильства;
- самостійне повідомлення кривдником підрозділів Національної поліції про вчинення ним правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті;
- виявлення дільничним офіцером поліції повідомлення у засобах масової інформації, в тому числі Інтернеті, соціальних мережах, про факти домашнього насильства.

Розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства регламентується низкою нормативних актів, а саме:

- постановою Кабінету Міністрів від 22.08.2018 № 658 «Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі»;
- наказом МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» та ін.;
- наказом МВС України від 06.11.2015 № 1377 «Про затвердження Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах поліції заяв і

повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події».

Алгоритм дій дільничного офіцера поліції під час розгляду заяв і повідомлень про вчинення домашнього насильства, що містять ознаки адміністративного правопорушення:

- вживає всі заходи для негайного **припинення домашнього насильства**;
- за потреби надає учасникам конфлікту першу до медичну допомогу та викликає карету **швидкої медичної допомоги**;
- **приймає заяву** (якщо її не було) усну або письмову, яка **заноситься до журналу єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події¹¹**;
- **роз'яснює особі-заявнику** порядок розгляду її звернення, конституційні **права та обов'язки** (зокрема, право не давати свідчення проти себе та своїх близьких; право на захист; кожна особа вважається невинною, поки судом не буде визнано протилежне, та інші¹²), а також попереджає під підпис про кримінальну відповідальність за завідомо неправдиве повідомлення про вчинення злочину, передбачену ст. 383 Кримінального кодексу України;
- **складає протокол про адміністративне правопорушення**, що передбачене ст. 173-2 «Вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування» або ст. 184 «Невиконання батьками або особами, що їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей» тощо Кодексу України про адміністративні правопорушення, та **заносить відомості до АРМОР**;
- за необхідності **застосовує заходи забезпечення провадження** у справах про адміністративні правопорушення. Тобто з метою припинення насильства в сім'ї, коли вичерпано інші заходи впливу (ст. 260 КУпАП), працівники Національної поліції, в тому числі дільничний офіцер поліції, правомочні здійснити *адміністративне затримання кривдника* (п. 1 ст. 262 КУпАП) до 3

¹¹ Про затвердження Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах поліції заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події: наказ МВС України від 06.11.2015 № 1377.

¹² Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР.

год. (ч. 1 ст. 263 КУпАП). Про це обов'язково складається протокол про адміністративне затримання відповідно до положень чинного законодавства;

- заповнює **спеціальну картку обліку факту скоєння насильства в сім'ї**, про що повідомляє керівнику сектору превенції;

- **протягом 3 днів** направляє спеціальну картку обліку факту скоєння насильства в сім'ї до управління (відділу) соціальної політики державної адміністрації, а в разі здійснення насильства в сім'ї над дітьми – до служби у справах дітей місцевої державної адміністрації¹³;

- виносить правопорушнику **офіційне попередження про неприпустимість вчинення насильства в сім'ї** ;

- здійснює постановку правопорушника на **профілактичний облік осіб, які вчинили насильство в сім'ї**;

- у випадку, коли кривдник уже був офіційно попереджений про неприпустимість насильства в сім'ї, дільничний офіцер поліції може винести **захисний припис**. Відповідно до чинного законодавства контроль за виконанням указанного заходу покладено на дільничного офіцера поліції;

- **формує адміністративну справу за фактом вчинення насильства в сім'ї**. Дільничний офіцер поліції збирає необхідну інформацію для прийняття рішення, а саме: опитує потерпілих, свідків; здійснює з'ясування обставин вчинення насильства в сім'ї, наявність пом'якшуючих або обтяжуючих обставин; збирає докази у справі, залучає спеціалістів, інформацію, що характеризує кривдника, з місця роботи, навчання, проживання; постановку, здійснення, зняття з профілактичного обліку кривдника; наявність або відсутність адміністративної чи кримінальної відповідальності за правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті; іншу інформацію, яка має значення для прийняття рішення у справі за суттю;

- **направляє адміністративну справу про вчинення насильства в сім'ї до районного, районного в місті чи міського суду (ст. 221 КУпАП) за місцем вчинення правопорушення (ст. 276 КУпАП) для прийняття рішення за суттю**

справи. Протягом 24 годин з моменту надходження вказаної адміністративної справи до суду суддя розглядає матеріали та приймає рішення відповідно до ч. 2 ст. 277 КУпАП;

– у разі необхідності (за дорученням суду) дільничний офіцер поліції здійснює доставлення правопорушника до суду для розгляду справи;

на стадії виконання рішення суду в адміністративній справі про вчинення насильства в сім'ї дільничний офіцер поліції може залучатись для виконання окремих доручень. Таким, наприклад, може бути контроль за проходженням правопорушником обов'язкового медичного огляду перед накладенням стягнення у вигляді адміністративного арешту до 15 діб.

У спеціальній картці обліку факту скоєння насильства в сім'ї обов'язково відображаються такі відомості: дата, час, місце скоєння насильства в сім'ї; ПІБ, дата народження та місце проживання потерпілої особи, родинний зв'язок із агресором; ПІБ, дата народження, місце проживання правопорушника; наявність тілесних ушкоджень у потерпілої особи та кривдника; заяви, якщо такі були; присутність дітей під час конфлікту, їх психологічний стан; наявність алкогольного чи іншого сп'яніння в учасників конфлікту; поведінка агресора під час втручання правоохоронців (агресивна, чинив опір, спокійна); заходи впливу, які застосовувались до кривдника (профілактична бесіда, офіційне попередження, адміністративне затримання тощо); дата поставлення правопорушника на профілактичний облік, категорія обліку, номер профілактичної справи та ПІБ дільничного офіцера поліції, який здійснює профілактику; прийняте за матеріалом рішення (направлений до суду, номер кримінальної справи, постанова про закриття справи про адміністративне правопорушення тощо)¹⁴.

У випадку надходження усного звернення про правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті, що містить ознаки адміністративного правопорушення, дільничний офіцер поліції складає **акт отримання усної заяви та повідомлення про вчинення насильства в сім'ї або реальну загрозу його**

вчинення, в якому вказує: дату та дані посадової особи, що складає акт; ПІБ, дату народження, місце проживання заявника; час, місце скоєння правопорушення або реальної загрози його вчинення; ПІБ потерпілих або прогнозовано потерпілих; вид насильства в сім'ї (психологічне, економічне сексуальне, фізичне); наявність видимих фізичних ушкоджень та інших ознак насильства; необхідність допомоги (медико-соціальної, психологічної, реабілітації, юридичної тощо); інформацію про вжиті заходи; підпис заявника та дільничного офіцера поліції, який отримав повідомлення. Означений акт складається у 2-х примірниках, перший акт віддається заявнику, другий долучається поліцейським до матеріалів перевірки викладеної в заяві інформації¹⁵.

Алгоритм дій дільничного офіцера поліції під час розгляду заяв і повідомлень про вчинення насильства в сім'ї, що містять ознаки злочину:

- вживає всі заходи для негайного **припинення насильства в сім'ї**;
- за потреби надає учасникам конфлікту першу домедичну допомогу та викликає карету **швидкої медичної допомоги**;
- **приймає заяву** (якщо її не було) усну або письмову, яка заноситься негайно, але не пізніше 24 годин, до **журналу єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події**¹⁶ та до **Єдиного реєстру досудових розслідувань**;
- **роз'яснює особі-заявнику** порядок розгляду її звернення, конституційні **права та обов'язки** (зокрема, право не давати свідчення проти себе та своїх близьких; право на захист; кожна особа вважається невинною, поки судом не буде визнано протилежне, та інші¹⁷), а також попереджає під підпис про кримінальну відповідальність за завідомо неправдиве повідомлення про вчинення злочину, передбачену ст. 383 Кримінального кодексу України;
- **передає матеріал до слідчих підрозділів**;
- здійснює **виконання окремих доручень слідчого**. Наприклад, привід

¹⁵ Там само.

¹⁶ Про затвердження Інструкції про порядок ведення єдиного обліку в органах поліції заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події: наказ МВС України від 06.11.2015 № 1377.

¹⁷ Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР.

правопорушника для проведення слідчих дій;

- **надає інформацію** щодо характеристики кривдника, який проживає на його поліцейській дільниці, тощо.

Приймаючи заяву від особи, яка потерпіла від насильства в сім'ї або стосовно якої є реальна загроза його вчинення дільничний офіцер поліції зобов'язаний:

- розмовляти з особою тактично, у м'якій формі, ставити запитання коректні та юридично сформульовані;

- у жодному випадку не виносити ніяких суджень, особистих непрофесійних тлумачень тощо;

- обов'язково роз'яснити особі, що здійснені кривдником діяння є адміністративним правопорушенням або злочином. За означені діяння правопорушника буде притягнуто до юридичної відповідальності;

- надати людині інформацію про місцеві служби допомоги та міжнародну жіночу правозахисну громадську організацію «Ла-Страда», вказати безкоштовну цілодобову гарячу лінію 0800-500-335 з мобільного 386;

- роз'яснити особі цивільно-правові майнові та немайнові права, які захищаються нормами Конституції України, Цивільного кодексу України, Сімейного кодексу України тощо;

- роз'яснити права та обов'язки потерпілої особи в рамках адміністративного провадження, а саме: право знайомитись із матеріалами справи, заявляти клопотання, під час розгляду справи користуватись правовою допомогою адвоката, іншого фахівця в галузі права, оскаржувати постанову у справі (ст. 269 КУпАП);

- у випадку ознак злочину в діяннях особи, яка вчинила насильство в сім'ї, дільничний офіцер поліції роз'яснює потерпілій особі положення ст. 477 Кримінального процесуального кодексу України, зокрема: кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення може бути розпочате слідчим, прокурором лише на підставі заяви потерпілого щодо кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 122, ч. 1 ст. 125, ч. 1 ст. 126, ч. 1 ст. 129,

ч. 2 ст. 122, ч. 2 ст. 126, ст. 128, ч. 1 ст. 130, ст. 146, ч. 2 ст. 152, ч. 1 ст. 153, ч. 1 ст. 296, якщо вчинені чоловіком/дружиною потерпілого; передбачених ст. 185, 186, 189, 190, 191, 192, ч. 1, 2 ст. 289, ст. 357, якщо вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого, іншим близьким родичем або членом сім'ї потерпілого. Після прийняття такої заяви її реєструють і для подальшого кримінального провадження передають до слідчих підрозділів¹⁸.

Під час спілкування з особою, яка вчинила насильство в сім'ї або з боку якої є реальна загроза його застосування:

- проводити бесіду впевнено, керувати тактикою проведення розмови;
- довести до відома кривдника та роз'яснити, що його/її діяння – це насильство в сім'ї (фізичне, сексуальне, психічне, економічне) або реальна загроза його здійснення. Означене діяння заборонено законом і за нього передбачена адміністративна, кримінальна та цивільно-правова відповідальність. Наголосити про невідворотність настання юридичної відповідальності;
- роз'яснити кривднику його/її права та обов'язки під час адміністративного провадження, а саме: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; під час розгляду справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця в галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржити постанову у справі. Адміністративна справа про вчинення насильства в сім'ї розглядається у присутності особи, яка притягається до відповідальності (ст. 268 КУпАП). У випадку ухилення кривдника від явки на виклик органу внутрішніх справ або судді районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду цю особу Національною поліцією може бути піддано приводу (п. 2 ст. 268 КУпАП)¹⁹.

¹⁸ Кримінальний процесуальний кодекс України: закон України від 13.04.2012 № 4651-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

¹⁹ Кодекс України про адміністративні правопорушення: закон України від 07.11.1984 № 8073-X.

5. Дії ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ЩОДО РЕАГУВАННЯ НА ФАКТИ ПСИХОЛОГІЧНОГО, ЕКОНОМІЧНОГО, ФІЗИЧНОГО ТА СЕКСУАЛЬНОГО ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА .

Відповідно до досліджень ООН нині кожна третя жінка у світі стикалася в житті з одним із видів домашнього насильства²⁰. Результати анкетного дослідження, проведеного Міжнародною організацією здоров'я, свідчать, що від 10 % до 69 % жінок хоча б один раз у своєму житті ставали жертвою фізичного насильства з боку свого чоловіка або партнера. Вказане дослідження дало змогу виявити характерні риси насильства в сім'ї:

- багато жінок, які стають потерпілими від фізичного насильства, наражають себе на різноманітні та систематичні фізичні ушкодження;

- фізичне насильство в інтимних зв'язках дуже часто супроводжується психічним насильством, а з часом у від 1/3 до 1/2 випадків з'являється й сексуальне насильство;

- насильство з боку партнера стосовно жінки дуже часто спричиняє смерть потерпілої. Так, відповідно до досліджень від 40 % до 70 % потерпілих жінок, які померли насильницькою смертю, були вбиті своїми чоловіками або партнерами. Такий злочин був наслідком тривалого, побудованого на насильстві зв'язку²¹.

Означене свідчить про важливість кваліфікованого та своєчасного реагування поліцейського на факти насильства в сім'ї. У положеннях закону України «Про попередження насильства в сім'ї» законодавець передбачив **спеціальні заходи з попередження насильства в сім'ї**, які віднесені до компетенції працівників поліції, а саме:

- офіційне попередження про неприпустимість вчинення насильства в сім'ї;

- корекційна програма;

²⁰ Качинська М. О. Досвід Польської республіки у сфері попередження насильства в сім'ї. *Порівняльно-аналітичне право*. 2016. № 2. С. 134–136.

²¹ Nowakowska U., Kępa A., Chańska W., Kuczyńska S. *Przemoc w rodzinie a wymiar sprawiedliwości*. Warszawa, 2005. S. 75.

- взяття на профілактичний облік та зняття з нього осіб, які вчинили насильство в сім'ї;

- захисний припис.

Підставами для вжиття спеціальних заходів з попередження домашнього насильства:

- заява про допомогу жертви домашнього насильства або члена сім'ї, стосовно якого існує реальна загроза вчинення насильства в сім'ї;

- висловлене жертвою домашнього насильства або членом сім'ї, стосовно якого існує реальна загроза вчинення насильства в сім'ї, бажання щодо вжиття заходів з попередження насильства в сім'ї у разі, якщо повідомлення або заява надійшли не від нього особисто;

- отримання повідомлення про застосування домашнього насильства або реальної загрози його вчинення стосовно неповнолітнього чи недієздатного члена сім'ї;

- отримання інформації про вчинення домашнього насильства або реальну загрозу його вчинення (звернення громадян, посадових осіб медичних установ, закладів соціального захисту, інших організацій, підприємств, навчальних закладів тощо)²².

Необхідно пам'ятати, що вжиття спеціальних заходів з попередження домашнього насильства застосовується лише за бажанням потерпілої особи. Однак у випадках, коли потерпілими є дитина або недієздатна (обмежено дієздатна) особа, така згода не потребується.

Офіційне попередження про неприпустимість домашнього насильства кривднику може винести дільничний офіцер поліції, і про це обов'язково перший повідомляється, про що письмово робиться позначка у бланку попередження. Такий захід може бути винесений особі, яка досягла 16-річного віку. Офіційне попередження про неприпустимість домашнього насильства не виноситься, якщо у діяннях особи, яка вчинила домашнього насильство, є

²² Про затвердження Інструкції щодо порядку взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї: наказ М-ва України у справах сім'ї, молоді та спорту, МВС України від 07.09.2009 № 3131/386.

ознаки злочину²³. Метою застосування вказаного заходу є роз'яснення кривднику, що його дії є правопорушенням, а саме психічним, економічним, сексуальним або фізичним насильством у сім'ї, і що за ці дії особа невідворотно буде притягнута до юридичної відповідальності, а в разі повторення правопорушень стягнення будуть більш суворими.

У випадку здійснення особою насильства на сімейно-побутовому ґрунті після офіційного попередження про неприпустимість вчинення домашнього насильства дільничний офіцер поліції направляє таку особу для проходження корекційної програми²⁴.

Корекційна програма – це програма, спрямована на формування гуманістичних цінностей та ненасильницької моделі поведінки кривдника²⁵, метою якої є формування в агресора відповідальності за свою поведінку та її наслідки для себе та членів сім'ї, усвідомлення того, що насильство – це порушення прав усіх членів сім'ї, та формування нової ненасильницької моделі поведінки²⁶. Ця програма є новим видом соціального супроводу та реабілітації кривдників²⁷.

Дільничний офіцер поліції після направлення агресора на проходження корекційної програми протягом 3-х днів зобов'язаний надіслати повідомлення про направлення особи на проходження корекційної програми у відповідний кризовий центр.

Проведення корекційних програм покладено на кризові центри. Корекційна програма передбачає проходження особами, які вчинили насильство в сім'ї, курсу занять загальним обсягом 56–58 годин в оптимальній кількості людей від 7 до 9 осіб. Регулярність занять становить 1 раз на тиждень з тривалістю від 1,5 до 2 годин²⁸.

²³ Про попередження насильства в сім'ї: закон України від 15.11.2001 № 2789-III.

²⁴ Там само.

²⁵ Томусякова І. І. Проведення корекційних робіт з особами, які вчинили насильство в сім'ї та їх родинах. *Право.ua*. 2014. № 1. С. 96.

²⁶ Трубавіна І. М. Поняття корекційних програм для осіб, які вчинили насильство в сім'ї, у теорії соціальної педагогіки. *Педагогічна теорія і практика*. 2010. Вип. 1. С. 317–325.

²⁷ Трубавіна І. М. Корекційна програма для осіб, які вчинили насильство в сім'ї – новий напрямок освіти дорослих в Україні. *Вісник Черкаського університету*. 2010. № 183, ч. III. С. 7–11.

²⁸ Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації проходження корекційних програм особами, які вчиняють насильство в сім'ї: наказ М-ва соц. політики України від 08.05.2014 № 281 // Парус Інтернет-Консультант: сайт. URL: <http://cons.parus.ua/map/doc/094NW21B0A/Pro-zatverdzhennya-Metodichnikh-rekomendatsii-schodo-organizatsiyi-prokhozhdennya-korektsiynikh-program-osobami-yaki-vchinyayut-nasilstvo-v-simy.html>.

На кожну особу, яка проходить корекційну програму, формується особова справа, що зберігається у приміщенні установи (закладу, організації), де проводиться корекційна програма, або у відповідного спеціаліста органу місцевої

виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування з питань попередження домашнього насильства відповідно до вимог чинного законодавства України щодо збереження документації, яка містить персональні дані. Якщо особа, яку направлено на проходження корекційної програми, змінює місце проживання, інформація про неї передається до відповідних підрозділів Національної поліції та структурних підрозділів державних адміністрацій і виконавчих органів місцевих рад з питань попередження насильства в сім'ї за новим місцем проживання²⁹.

Працівники кризових центрів інформацію щодо проходження або непроходження без поважних причин корекційної програми надають працівникові поліції, який направив особу на проходження цієї програми. Непроходження корекційної програми особою, яка вчинила насильство в сім'ї, відповідно до ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення тягне за собою накладення стягнень у формі громадських робіт від 40 до 60 годин, адміністративний арешт до 15 діб.

За своїм змістом до корекційної програми працівники кризових центрів включають:

- правову освіту (поняття насильства, його види та форми прояву; права членів сім'ї, відповідальність та наслідки за їх порушення; обов'язки членів сім'ї та відповідальність і наслідки за їх невиконання чи неналежне виконання; порядок притягнення до відповідальності за вчинення насильства в сім'ї);

- психологічну корекцію (психологічний портрет особи, яка вчиняє насильство в сім'ї; мета і мотиви вчинення насильства в сім'ї; психологічні причини всіх видів насильства та шляхи їх подолання; поняття адекватної

²⁹ Трубавіна І. М. Корекційна програма для осіб, які вчинили насильство в сім'ї – новий напрямок освіти дорослих в Україні.

²⁹ Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації проходження корекційних програм особами, які вчиняють насильство в сім'ї: наказ М-ва соц. політики України від 08.05.2014 № 281.

самооцінки та шляхи її формування; прийоми управління власними емоціями та агресивною поведінкою; наслідки скоєного й пережитого насильства для самої особи та оточуючих її людей);

– формування навичок соціально прийнятної моделі поведінки (соціальні та соціально-педагогічні причини насильницької поведінки; гендерні стереотипи; моделі сімейного виховання, соціальних ролей у сім'ї, сімейних та особистісних цінностей, усвідомленого батьківства; етапи розвитку та функції сім'ї)³⁰.

Після винесення офіційного попередження про неприпустимість домашнього насильства дільничний офіцер поліції бере кривдника на профілактичний облік³¹.

Профілактичний облік осіб, які вчинили домашнє насильство, – це комплекс заходів щодо запобігання, попередження, фіксації та припинення протиправних дій на сімейно-побутовому ґрунті, а також взяття на облік та накопичення відомостей щодо категорії осіб, які проживають на території обслуговування та підлягають контролю з боку дільничного офіцера поліції³².

У межах профілактичної роботи з особою, яка вчинила домашнє насильство, дільничний офіцер поліції:

- проводить систематичні індивідуальні бесіди;
- систематично відвідує членів родини з метою встановлення зміни поведінки особи та виявлення рецидиву правопорушень на сімейно-побутовому ґрунті;
- опитує сусідів, оточення щодо виявлення фактів домашнього насильства тощо.

Сутність індивідуальної профілактичної роботи дільничного офіцера поліції щодо домашнього насильства полягає у своєчасному виявленні осіб, які схильні до насильницької поведінки на сімейно-побутовому ґрунті, та застосуванні заходів виховного характеру до них. Нейтралізувавши усі

³⁰ Там само.

³¹ Про попередження насильства в сім'ї: закон України від 15.11.2001 № 2789-III.

негативні прояви у поведінці профілактованого та розвинувши позитивні риси у взаємовідносинах із оточуючими – лише таким чином можливо коригувати протиправну діяльність кривдника й допомогти йому стати на шлях виправлення. Означене стає можливим у випадку ретельної профілактично-виховної роботи, професійного використання заходів та методів педагогіки, психології, правового та професійного виховання³³.

Здійснюючи профілактичну діяльність з особою, котра схильна до вчинення насильства в сім'ї, слід пам'ятати про існування такого психологічного явища, як синдром ідентифікації з агресором. Останній зумовлює те, що потерпіла особа не тільки не розриває відносини з агресором, вона продовжує далі з ним не тільки жити, народжувати спільних дітей, але й подекуди виправдовує та захищає кривдника³⁴. Розглянемо вказаний синдром більш детально.

На початку XX століття Анна Фрейд, дочка Зігмунда Фрейда, була відомим дитячим психологом. Вона проводила дослідження особливостей поведінки неповнолітніх. Її дослідження полягали ось у чому: група дітей протягом певного періоду часу по одному мала проходити через темну кімнату. Приміщення було абсолютно безпечним, однак свідомість дитини, яка проходила через нього, фантазувала свої страхи. Під час експерименту поведінка дітей була різною: одні проходили крізь кімнату швидко, інші починали плакати, звати на допомогу, повертатись, але зрештою все одно проходили через приміщення, а хтось не міг пройти через нього взагалі. Під час означеного експерименту А. Фрейд помітила, що дівчинка, яка раніше дуже важко, довго проходила крізь кімнату, пройшла її швидко. При цьому дитина підстрибувала, піднімала руки вгору і вниз та гучно викрикувала. Після того, як вона вийшла, дівчинка поділилась досвідом з іншою дитиною, і та, повторюючи вказані дії, теж пройшла темну кімнату з легкістю. Анну зацікавила така поведінка дітей. Дівчинка пояснила, що дуже боялась,

³³ Андреева О. Б. Форми та методи профілактичної діяльності дільничних інспекторів міліції. *Право і Безпека*. 2011. № 1 (38). С. 151.

³⁴ Качинська М. О. Окремі причини вчинення насильства в сім'ї: психологічний аспект // Правове регулювання суспільних відносин: актуальні проблеми та вимоги сьогодення: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Запоріжжя, 22–23 лип. 2016 р.) / ГО «Істина». Запоріжжя, 2016. С. 87.

оскільки в кімнаті знаходились монстри. Для того, щоб вони їй не зашкодили, вона почала себе поводити так, як, на її думку, поведуть вони себе, мовляв, таким чином монстри сприймуть дівчинку за одного зі своїх. Дитина вирішила вдати із себе монстра, щоб інші їй не зашкодили. Після виходу з кімнати вона поділилась своїм досвідом з іншою дитиною, і та теж повторила означені дії³⁵.

Фрейд установила, що психіка людини за наявності непереборної сили, що викликає неймовірний страх у людини, для виживання особини починає адаптуватись і для самозбереження починає імітувати поведінку агресора³⁶.

Анна Фрейд відкрила синдром, який притаманний психіці не тільки дитини, але й дорослій людині незалежно від статі. Вона назвала його «синдром ідентифікації з агресором». Її відкриття не набуло широкого розголосу, хоча в історії людства були й інші прояви означеного синдрому.

Загальновідомим синдром ідентифікації з агресором став під назвою «стокгольмський синдром» у 70-х роках XX століття. В цей період у столиці Швеції від нападу терористів було звільнено банк. Назву «стокгольмський синдром» запропонував криміналіст Нільс Біджерот після аналізу ситуації під час кількаденного перебування заручників під впливом злочинців у приміщенні банку³⁷.

Зважаючи на вказане вище, надзвичайно важливим є усвідомлення дільничним офіцером поліції необхідності успішної профілактичної роботи з кривдником. Головною метою при виявленні першого факту насильства в сім'ї є максимально ефективно та кваліфіковано проведена профілактика рецидиву, оскільки поява тривалої, систематичної агресії може призвести до формування стійкого синдрому ідентифікації з агресором, або стокгольмського синдрому, який розірвати стає ще складніше.

Особи, які перебувають на профілактичному обліку за вчинення домашнього насильства, знімаються з цього обліку у випадку:

³⁵ Зеленская В. Ю. Психологические особенности развития садозащитных механизмов у подростков. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2013. № 2 (31). С. 127–133;

Раджабова С. Ш. Ідентифікація як захисний механізм. *Проблеми сучасної педагогічної освіти*. 2006. Вип. 9, ч. 1. URL: http://www.nbuv.gov.ua/old_jm/Soc_Gum/pspo/2006_9_1/doc_pdf/radjabova.pdf.

³⁶ Качинська М. О. Окремі причини вчинення насильства в сім'ї: психологічний аспект. С. 88.

³⁷ Там само.

- закінчення терміну перебування на профілактичному обліку (1 рік з моменту вчинення правопорушення);
- набрання законної сили рішення суду про притягнення особи, яка перебуває на профілактичному обліку, до кримінальної відповідальності у вигляді позбавлення волі;
- тривалої (більше ніж 1 рік) відсутності за місцем проживання;
- смерті профілактованої особи³⁸.

Дільничний офіцер поліції особі, яка вчинила домашнє насильство, після отримання офіційного попередження про неприпустимість вчинення домашнього насильства може винести за погодженням з начальником відповідного органу Національної поліції та прокурором **захисний припис**³⁹.

Слід пам'ятати, що у випадку ознак злочину в діяннях особи, яка вчинила насильство в сім'ї, захисний припис не підлягає погодженню. Такий спеціальний захід з попередження насильства в сім'ї може бути винесений тільки до осудної особи, котра досягла 16-річного віку⁴⁰.

Захисний припис забороняє особі, яка вчинила домашнє насильство і щодо якої він винесений, такі дії:

- чинити конкретні акти домашнього насильства;
- отримувати будь-яким чином інформацію про місце перебування жертви домашнього насильства;
- розшукувати жертву насильства в сім'ї, якщо жертва домашнього насильства за власним бажанням перебуває у місці, що невідоме особі, яка вчинила домашнє насильство;
- відвідувати жертву домашнього насильства, якщо вона тимчасово перебуває не за місцем спільного проживання членів сім'ї;
- вести телефонні переговори з жертвою домашнього насильства.

Захисний припис виноситься дільничним офіцером поліції терміном до

³⁸ Насильство в сім'ї та діяльність органів внутрішніх справ щодо його подолання: навч.-метод. посіб. до спец. курсу / уклад. А. В. Запорожцев, А. В. Лабунь, Д. Г. Заброна. Київ: Час друку, 2012. С. 65.

³⁹ Про попередження насильства в сім'ї: закон України від 15.11.2001 № 2789-III.

⁴⁰ Там само.

90 діб із дня його погодження з прокурором⁴¹.

До завдань Національної поліції загалом та дільничного офіцера поліції зокрема у сфері попередження та протидії фізичному, економічному, психічному, сексуальному домашньому насильству віднесено:

- проведення роз'яснювальної роботи в сім'ях, у яких вчинено насильство або існує реальна загроза його вчинення, повідомлення членів сім'ї про права, заходи та послуги, якими вони можуть скористатися, та передбачену законодавством відповідальність;

- приймання та розгляд заяви й повідомлення відповідно до Порядку розгляду заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства або реальну його загрозу, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26.04.2003 № 616, та нормативно-правових актів МВС України;

- інформування протягом 3 днів про отримання заяви чи повідомлення відповідного структурного підрозділу, відповідального за реалізацію державної політики щодо попередження домашнього насильства, а коли заява та повідомлення стосуються неповнолітнього або недієздатного члена сім'ї, служби у справах дітей та органу опіки і піклування відповідно;

- з отриманням заяви чи повідомлення або іншої інформації про вчинення насильства в сім'ї вжиття передбачених чинним законодавством заходів щодо припинення насильства. У разі необхідності надання потерпілому або правопорушнику першої медичної допомоги виклик бригади швидкої медичної допомоги;

- за безпосередньої загрози життю та здоров'ю дитини або інших членів сім'ї, які постраждали від насильства в сім'ї, вжиття заходів щодо ліквідації цієї загрози та надання необхідної допомоги в направленні до спеціалізованих установ для жертв домашнього насильства;

- у випадку встановлення в діях особи, яка вчинила домашнє насильство, ознак злочину прийняття рішення відповідно до Кримінального процесуального кодексу України, а в разі встановлення ознак

адміністративного правопорушення – відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення;

– щокварталу в межах своїх повноважень надання відповідним структурним підрозділам, відповідальним за реалізацію державної політики щодо попередження домашнього насильства, інформації про вжиті заходи з попередження насильства протягом звітного періоду⁴².

6.Вчинення домашнього насильства щодо неповнолітніх та неповнолітніми членами сім'ї. Діяльність дільничного офіцера поліції щодо протидії домашньому насильству над дітьми.

Потерпілими від насильства на сімейно-побутовому ґрунті стають безпосередньо члени сім'ї, а саме особи, які перебувають у шлюбі (незалежно від статі), особи, котрі фактично проживають однією сім'єю, їхні діти та інші особи, які перебувають під опікою чи піклуванням, родичі прямої чи непрямої лінії споріднення за умови спільного проживання⁴³. Якщо здійснити розподіл потерпілих від домашнього насильства відповідно до статі, то кількість потерпілих жінок становить 90–95 %, відповідно кількість потерпілих чоловіків – 5–10 %. За віковою ознакою близько 40 % потерпілих від насильства в сім'ї становлять діти і 60 % – повнолітні члени сім'ї. За різними даними, щорічно у світі 2 млн дітей стають потерпілими від насильства. Загалом від інвалідності страждають 40 млн дітей, в тому числі й ті, які отримали травми в родині⁴⁴.

Правове регулювання попередження насильства над дітьми здійснюється нормами таких нормативних актів, як:

- закон України «Про охорону дитинства»;
- наказ МВС України та Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту від 07.09.2009 № 3131/386 «Про затвердження Інструкції щодо порядку

⁴² Про затвердження Інструкції щодо порядку взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї: наказ М-ва України у справах сім'ї, молоді та спорту, МВС України від 07.09.2009 № 3131/386.

⁴³ Качинська М. О. Причини латентності насильства в сім'ї. *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 33. С. 27–32.

⁴⁴ Бандурка І. О. Кримінально-правовий захист дитинства в Україні: монографія. Харків: Золота миля, 2015. С. 206.

взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї»;

– наказ Міністерства соціальної політики України, МВС України, МОН України, МОЗ України від 19.08.2014 № 564/836/945/577 «Про затвердження Порядку розгляду звернень та повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми або загрози його вчинення» та ін.

Права дітей у відносинах з іншими членами сім'ї та суспільстві регламентовані в законі України «Про охорону дитинства». Відповідно до положень вказаного нормативного акта особа, яка не досягла 18-річного віку, визнається дитиною. У випадку, коли неповнолітній потрапив в умови, що негативно впливають на його життя, стан здоров'я та розвиток у зв'язку із насильством і жорстоким поводженням у сім'ї, він визнається таким, що опинився у складних життєвих обставинах.

Статус дитини, яка опиналась у складних життєвих обставинах, надається у випадку встановлення за результатами оцінки потреб дитини того, що вона потрапила в умови, які негативно впливають на її життя, стан здоров'я та розвиток у зв'язку із:

- станом здоров'я (інвалідністю чи тяжкою хворобою);
- безпритульністю (діти-безхатченки);
- вчиненням правопорушень, перебуванням на профілактичних обліках у підрозділах ювенальної превенції поліції;
- залученням до найгірших форм дитячої праці;
- наявністю наркотичної, психотропної, алкогольної або інших видів залежності;
- ухиленням батьків чи осіб, які їх замінюють, від виконання своїх обов'язків та функцій щодо дитини;
- випадками стихійного лиха, епідемій, епізоотій, техногенних аварій та

будь-яких катастроф;

– воєнними діями чи збройними конфліктами⁴⁵.

Жорстоке поводження з дитиною слід розуміти як будь-які форми фізичного, психологічного, сексуального або економічного насильства над дитиною в сім'ї або поза нею, в тому числі:

– втягнення дитини в заняття проституцією або примушування її до заняття проституцією з використанням обману, шантажу чи уразливого стану дитини або із застосуванням чи погрозою застосування насильства;

– примушування дітей до участі у створенні творів, зображень, кіно- та відеопродукції, комп'ютерних програм або інших предметів порнографічного характеру;

– ситуації, за яких дитина стала свідком кримінального правопорушення, внаслідок чого існує загроза її життю або здоров'ю;

– статеві зносини та розпусні дії з дитиною з використанням: примусу, сили, погрози, довіри, авторитету чи впливу на дитину, особливо вразливої для дитини ситуації, зокрема з причини розумової чи фізичної неспроможності дитини або її залежного середовища, у тому числі в сім'ї;

– будь-які незаконні угоди щодо дитини, зокрема: вербування, переміщення, переховування, передача або одержання дитини, вчинені з метою експлуатації, з використанням обману, шантажу чи уразливого стану дитини⁴⁶.

Координатором заходів щодо захисту дітей від жорстокого поводження з ними або загрози його вчинення є служба у справах дітей.

Зазначимо, що насильству в сім'ї над дітьми властива дуже велика латентність. Діти внаслідок свого психологічного, фізичного розвитку не завжди можуть усвідомити, що стають потерпілими від протиправних дій. Особливо це стосується немовлят, дошкільнят, дітей молодшого шкільного, шкільного віку. В такому випадку велика увага приділяється діяльності

⁴⁶ Про затвердження Порядку розгляду звернень та повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми або загрози його вчинення: наказ М-ва соц. політики України, МВС України, МОН України, МОЗ України від 19.08.2014 № 564/836/945/577 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1105-14>.

дільничного офіцера поліції у співпраці із загальноосвітніми школами, педіатричними відділеннями медичних установ, громадськістю тощо. Розглянемо **ознаки домашнього насильства або реальної загрози його вчинення над дитиною:**

– *індикатори фізичного насильства над дитиною:* тілесні ушкодження; часті переломи, травми; нехарактерні ушкодження; ушкодження на тілі у вигляді предметів (бляшка від поясного ремня тощо); поведінкова реакція (агресія, депресія, замкненість) тощо;

– *індикатори сексуального насильства над дитиною:* травми статевих органів; нехарактерні інфекційні захворювання, що передаються статевим шляхом; підліткова вагітність; знання, що не відповідають віку дитини (досвіду однолітків) щодо інтимних відносин між чоловіками та жінками; поведінкова реакція;

– *індикатори економічного насильства над дитиною:* дитина одягнута не відповідно до сезону, до віку, до статі, одяг брудний, не придатний для носіння, не відповідає кліматичним умовам місцевості; від дитини йде неприємний запах, вона брудна; у дитини наявні невилікувані хвороби (несановані зуби, захворювання шкіри, воші, лишай), інші захворювання, які діагностуються лише медичними працівниками; дитина анорексичної статури; дитина просить їжу, притулок для тимчасового перебування у сторонніх; поведінкова реакція;

індикатори психологічного насильства над дітьми: відчуження; агресія; апатія, небажання контактування з оточуючими; спроби самогубства; фізичні прояви (заїкання, енурез, відставання у розвитку від своїх однолітків тощо) та ін.

Алгоритм дій поліцейського в разі виявлення випадків домашнього насильства над дитиною:

– цілодобово приймає інформацію про факти жорстокого поводження з дітьми або загрозу їх вчинення;

– у випадку усного повідомлення складає протокол усної заяви або рапорт

про факт жорстокого поводження з дитиною (загрозу його вчинення), де вказує: прізвище, ім'я, по батькові постраждалої дитини, інформацію про особу, яка жорстоко поводитися з дитиною чи реально мала такий намір, час і місце випадку, інші необхідні обставини;

– після отримання інформації про факт жорстокого поводження з дитиною (загрозу його вчинення) вживає заходів щодо її внесення до журналу єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події;

– усі заяви, повідомлення, протоколи усної заяви, рапорти про факти жорстокого поводження з дітьми (загрозу його вчинення) розглядає керівництво відділу (відділення) поліції та надає письмові резолюції працівникам сектору превенції, слідчих підрозділів щодо необхідних заходів для подальшого прийняття рішення згідно із законодавством;

– після отримання заяви, повідомлення, складання протоколу усної заяви або рапорту про факт жорстокого поводження з дитиною (загрозу його вчинення) слідчий за наявності ознак кримінального правопорушення доповідає про це начальникові слідчого підрозділу для внесення до Єдиного реєстру досудових розслідувань та інформує начальника;

– за результатами перевірки за зверненням про факт жорстокого поводження з дитиною (загрозу його вчинення) повідомляються батьки дитини або особи, які їх замінюють (якщо не вони є винуватцями жорстокого поводження з дитиною або загрози його вчинення), служба у справах дітей і, в разі потреби, органи прокуратури та суд⁴⁷.

Звернемо увагу: у випадку вчинення насильства в сім'ї, що відповідно до положень КПК є справою приватного обвинувачення, й у випадку небажання потерпілої особи ініціювати відповідний процес, кримінальне провадження не може бути розпочате. Окрім випадків, коли потерпіла особа – це дитина, у такому випадку її заява не є необхідною. Потерпіла особа може не бажати звертатись до поліції з будь-якими заявами та продовжувати терпіти

наси́льницьку поведінку, але коли з такою сім'єю проживає неповнолітній, порушуються його права. Дитина не стає потерпілим від фізичного насильства, проте систематично стає свідком, як один член сім'ї наносить тілесні ушкодження іншому. Таким чином, порушуються гарантовані законом України «Про охорону дитинства» умови духовного та морального розвитку дитини.

У такому випадку дитина стає потерпілою від психологічного насильства з боку дорослих членів сім'ї. Тому є необхідним складання адміністративного протоколу за ст. 173-2 КУпАП, а саме про вчинення психологічного насильства в сім'ї, внаслідок чого могла бути чи була завдана шкода фізичному або психічному здоров'ю потерпілій дитині.

Розглядаючи питання вчинення насильства в сім'ї, реальної загрози його вчинення над дітьми та випадки, коли діти стають свідками вибіркового або тривалого насильства між членами родини, було виявлено явище «соціальної естафети». Встановлено, що у 2/3 випадків діти копіюють модель поведінки своїх батьків. Саме тому в дитини, яка бачила систематичне насильство над одним із близьких з боку іншого члена родини, ймовірність копіювання такої поведінки – майже 75 %. Це не стосується лише хлопчиків; маленька дівчинка, яка в дитинстві бачила агресивну поведінку батька відносно матері, у дорослому житті буде підсвідомо шукати партнера із поведінкою свого батька. Сама ж, у свою чергу, буде копіюватиме віктимну поведінку матері⁴⁸.

Однією з причин маргінальної поведінки підлітків є негативний досвід у родині, який дитина бере за основу та продовжує відтворювати протягом усього життя.

Для протидії домашньому насильству над дітьми дільничний офіцер поліції в разі виявлення неповнолітньої особи віком до 16 років, яка залишилась без догляду, відповідно до положень закону України «Про Національну поліцію» може застосувати поліцейське піклування⁴⁹. Оцінивши

⁴⁸ Качинська М. О. Причини латентності насильства в сім'ї.

⁴⁹ Жила С. Ю. Забезпечення громадської безпеки національною поліцією: окремі питання. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2015. № 2. С. 139;

стан здоров'я дитини, дільничний офіцер поліції визначається з необхідністю надання їй медичної допомоги самостійно або виклику карети швидкої допомоги чи пропонує самостійно звернутись до приймального відділення медичних закладів, які цілодобово без перерви здійснюють прийом людей, у тому числі дітей. У спілкуванні з неповнолітнім поліцейський повинен застосовувати психічні прийоми, спрямовані на збереження психоемоційного здоров'я неповнолітнього, а саме заспокоїти його, у дружній бесіді з'ясувати обставини, в яких опинилась дитина. Під час поліцейського піклування необхідно звернути увагу на стан дитини та запропонувати ковдру, теплі речі, харчування тощо. Крім указаних заходів, поліцейський зобов'язаний:

- з'ясувати причини, що передували означеній ситуації, та встановити осіб, які неналежним чином виконують свої обов'язки;
- повідомити чергову частину про застосування поліцейського піклування і встановити особу дитини та її місце проживання;
- встановити і повідомити батьків або осіб, які їх замінюють, про місце знаходження дитини⁵⁰;
- повідомити органи опіки та піклування про вказаний факт.

Наслідком поліцейського піклування є передача дитини батькам чи усиновлювачам, опікунам, піклувальникам або органам опіки та піклування⁵¹.

У випадку, якщо під час здійснення поліцейського піклування дільничний офіцер поліції встановив факт насильства в сім'ї над дитиною або факт жорстокого поводження з нею, він негайно повідомляє про це керівництво та заносить відомості до журналу єдиного обліку заяв і повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події, розпочинається провадження у справі.

Дільничний офіцер поліції протягом доби повідомляє службу у справах дітей про встановлений факт, яка: здійснює приймання звернень і повідомлень

Тернушак М. М. Аналіз адміністративного примусу та адміністративного сервісу в контексті публічного адміністрування в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2015. № 6. С. 152.

⁵⁰ Зеленський Є. С. Поліцейське піклування щодо неповнолітніх осіб: зміст та порядок застосування. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Вип. 35, ч. 1, т. 2. С. 116–119.

⁵¹ Казанчук І. Д. Коментар статті 41 // Закон України «Про Національну поліцію»: наук.-практ. комент. С. 166.

про випадки жорстокого поводження з дітьми; веде облік дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах у зв'язку з жорстоким поводженням з ними або загрозою його вчинення; координує діяльність суб'єктів при вирішенні питань соціального захисту дітей, які постраждали від жорстокого поводження; забезпечує надання необхідної допомоги дітям, які постраждали від жорстокого поводження, у взаємодії з іншими суб'єктами та з урахуванням найкращих інтересів дітей; направляє таких дітей до закладів охорони здоров'я для обстеження стану здоров'я, надання необхідної медичної допомоги, в тому числі лікування у стаціонарі, та документування фактів жорстокого поводження з ними; у разі необхідності представляє (у тому числі в судах) інтереси дітей, які постраждали від жорстокого поводження або стосовно яких існує загроза його вчинення⁵².

7. ВЗАЄМОДІЯ ІНСПЕКТОРІВ ПОЛІЦІЇ З ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, НЕДЕРЖАВНИМИ ТА ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ЩОДО ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.

Взаємодія інспекторів поліції з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування, недержавними та громадськими організаціями щодо протидії насильству в сім'ї – це комплекс заходів співпраці, який спрямований на виявлення, припинення випадків учинення насильства в сім'ї, притягнення кривдників до відповідальності, встановлення, вивчення та усунення причин, що сприяють правопорушенням на сімейно-побутовому ґрунті, а також виховання населення в дусі «нульової толерантності» до гендернообумовленого насильства.

Домашнє насильство характеризується дуже великою латентністю у порівнянні з іншими видами правопорушень. Задля подолання цього явища дуже важливою стає ефективна співпраця громадськості та поліцейських.

Європейська комісія у межах проєкту «Євробарометр» установила: громадськість визначає, що одним із головних органів у протидії насильству в

⁵² Про затвердження Порядку розгляду звернень та повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми або загрози його вчинення: наказ М-ва соц. політики України, МВС України, МОН України, МОЗ України від 19.08.2014 № 564/836/945/577.

сім'ї повинна бути поліція – 90 % опитаних респондентів підтримують таку позицію⁵³.

Слід відзначити високий коефіцієнт терпимості українського суспільства до фактів домашнього насильства, тобто громада в особі її членів не засуджує насильницьку поведінку, не завжди визначає окремі прояви економічного, психологічного насильства між членами сім'ї як протиправні дії. Означене зумовлено низкою факторів:

- недостатня правова обізнаність осіб у чинному законодавстві загалом та в нормах сімейного, цивільного, кримінального й адміністративного права зокрема;

- відсутність у свідомості осіб розуміння того, що правопорушення на сімейно-побутовому ґрунті є негативним явищем та є архаїзмом патріархальної системи побудови подружніх відносин. Насильство в сім'ї помилково розглядається як допустимий елемент виховання;

- існування авторитарної структури відносин у сім'ї спричиняють формування пасивної позиції «слабкої сторони» подружжя⁵⁴;

- соціокультурні моделі поведінки жінок та чоловіків у суспільстві, упередження, забобони, звичаї, які базуються на ідеї неповноцінності чи переваги однієї статі над іншою, існуванні стереотипів щодо розподілу ролей у сім'ї чоловіків та жінок;

- культура, що базується на патріархальних підходах, розподіл на чоловічі та жіночі зразки поведінки у родині, сфері праці, заохочення, підтримка та відтворення традиційної поведінки самими учасниками сімейних правовідносин⁵⁵;

- недостатній рівень правової культури населення щодо інформування поліцейських про факти домашнього насильства.

⁵³ Келлі Л. Насильство щодо жінок і дітей. Новий погляд на поліцейську діяльність, її інноваційність та професіоналізм: посібник. Львів: Астролябія, 2011. 175 с.

⁵⁴ Гендер у психологічних та соціальних дослідженнях: навч. посіб. / Л. О. Шевченко, Ю. В. Кобікова та ін. Київ, 2015. С. 73.

⁵⁵ Мороз А. В. Сутність феномену гендерного насильства як дискримінації за статевою ознакою // Девіантологічні читання в Харківському національному університеті внутрішніх справ (2008–2012 рр.): 100 кращих тез доповідей: збірник / уклад. і заг. ред. І. П. Рущенко. Харків: Золота миля; Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2013. С. 182–185.

Відповідно до ч. 3 ст. 89 закону України «Про Національну поліцію» дільничний офіцер поліції для профілактики насильства в сім'ї надає підтримку програм правового виховання населення, пропагує правові знання в освітніх закладах, у засобах масової інформації та видавничій діяльності.

Дільничний офіцер поліції проводить індивідуальні та загальні виховні й правові бесіди, відкриті лекції на зборах міської або селищної ради. Під час них заходів поліцейський здійснює інформування населення про стан протидії злочинності, пропагує правові знання, налагоджує живий діалог для задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання дільничним офіцером поліції своїх функцій.

У рамках міжнародної акції «16 днів проти насильства» дільничні офіцери поліції у період з 26 листопада до 10 грудня щорічно активізують свою діяльність у сфері попередження домашнього насильства. Основним завданнями такої діяльності є:

- привернення уваги громадськості до актуальних для українського суспільства проблем подолання домашнього насильства, протидії торгівлі людьми та жорстокого поводження з дітьми, гендерного насильства та забезпечення рівних прав жінок і чоловіків;
- активізація партнерського руху органів державної влади, державних закладів, громадських організацій щодо викоренення домашнього насильства;
- проведення інформаційних кампаній з метою підвищення обізнаності населення України з питань попередження домашнього насильства, жорстокого поводження з дітьми, формування свідомості усіх верств населення щодо нетерпимого ставлення до насильства;
- формування свідомості усіх верств населення щодо нетерпимого ставлення до насильства.

Відповідно до наказу Міністерства соціальної політики України від 17.09.2012 № 581 звертається окрема увага на певні події, а саме:

- 25 листопада – Міжнародний день ООН з викоренення насильства щодо жінок, присвячений сестрам Мірабаль, які були жорстоко вбиті під час

диктатури Трухильо в Домініканській Республіці у 1960 році;

– 1 грудня – Всесвітній день боротьби із СНІДом. Вірус імунодефіциту людини та синдром набутого імунодефіциту стрімко поширюється у всьому світі;

– 6 грудня – річниця з дня «Монреальської різанини», коли 14 жінок – студенток були вбиті злочинцем лише через те, що «вони були феміністками»;

– 10 грудня – День прав людини. Уряди країн – членів ООН 10 грудня 1948 року визнали права людини «на життя, свободу та недоторканність особи для всіх без винятків», підписавши Загальну декларацію прав людини⁵⁶.

Налагодження співпраці з органами державної влади та органами місцевого самоврядування, населенням і громадськими формуваннями з охорони громадського порядку у зміцненні правопорядку та профілактиці правопорушень є однією з головних функцій дільничного офіцера поліції на поліцейській ділянці.

Звіт дільничного офіцера поліції перед населенням – форма профілактичної роботи, яка охоплює систематичне доведення до відома громадян інформації про стан правопорядку на території обслуговування, заходи, які вживаються відділом (відділенням) поліції щодо попередження правопорушень на сімейно-побутовому ґрунті з метою підвищення авторитету та довіри населення до його діяльності.

Дільничний офіцер поліції у межах профілактики та протидії правопорушенням на сімейно-побутовому ґрунті взаємодіє з такими суб'єктами:

– спеціально уповноваженим органом виконавчої влади з питань попередження домашнього насильства, яким визначено Міністерство соціальної політики України, а також відповідні управління місцевих державних адміністрацій;

– відповідними підрозділами органів поліції, до яких належать слідчі

підрозділи, підрозділи ювенальної превенції та ін.;

– центрами соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Означені установи вповноважені приймати заяви та повідомлення про вчинення домашнього насильства, протягом доби повідомляють службу у справах дітей, здійснюють екстрене втручання, надають необхідні соціальні послуги дітям, які постраждали від жорстокого поводження або стосовно яких існує загроза його вчинення, та забезпечують соціальний супровід сімей, у яких проживають такі діти; направляють у разі потреби до центру соціально-психологічної допомоги;

– закладами охорони здоров'я. Вони уповноважені приймати заяви з приводу вчинення домашнього насильства, терміново, але не пізніше 24 годин, повідомляють у письмовій формі службу у справах дітей, Національну поліцію за місцем розташування закладу охорони здоров'я про випадок насильства в сім'ї, жорстокого поводження з дитиною чи загрозу його вчинення; протягом 24 годин на добу надають медичну допомогу; звертають увагу на походження травм і повідомляють поліцію та соціальну службу; проводять лікування дітей, які постраждали від жорстокого поводження, та надають психологічну допомогу (за наявності в закладі охорони здоров'я психолога).